

האזרת ה-23

בפגישותיה של שלומית כהן-אסיף עם ילדי בית ספר, הם שואלים אותה אם היא עשירה וכמה כסף היא מרוויחה על כל שיר. אבל משוררת האגדות והחלומות לא מתייאשת, וממשיכה לנסות לחבר את הילדים, לפחות אותם, עם הילד שאולי עדיין קיים בהם

יעקב בראון | צילום: מרים צחי

"מה אפשר לעשות? מה אפשר הפחד שלי תמיד נשאר", מייללת המפלצת, מייללת. "איני פוחדת מחרב-פלד, לא מנסיכים, לא מצידים, לא מרוחות, לא משדים - אני פוחדת רק מילדים".

אמא-מפלצת ממחרת להרגיע בספור, בשיר ושיח: "מפלצת שלי, די עם הדמעות. ילדים וילדות יש רק באגדות".

היצירה היא עיסוקה היחיד של שלומית כהן-אסיף. כשהיא יוצאת מביתה-מבצרה, זה למפגשים עם ילדים בבתי ספר, כמתנ"סים ובספריות. "אני מניעה אל הילדים בדרך כלל לאחר שלמדו את היצירות שלי. לרוב הם יודעים עליי יותר משאני יודעת על עצמי. הרבה פעמים יש ביניהם החושבים שלסופר או למשורר יש כוחות מאגיים והם מאמינים שהוא מסוגל להזיז הרים. כבר נשאלתי אם אני גרה בארמון או אם יש לי שומר ראש.

"הייתה גם ילדה שהחמיאה לי שאני תורמת את הדמיון שלי למדינת ישראל, וילד שאמר שגם שם משפחתו כהן ושאל אותי אני הדודה שלו. בתום מפגש בבית ספר דתי נפרדתי מהתלמידים בהפרחת נשיקה באוויר. אחד מהם הסתיר את עיניו בכפות הידיים, אבל גם פיסק את אצבעותיו. ממנו למדתי שכתובה היא הסתר פנים וגם הצצה".

מה למדת מהמפגשים ומהמכתבים שמגיעים אלייך על דמותו של הילד הישראלי העכשווי?

"הדור העכשווי הרבה יותר חומרני. הכסף זה מה שמעניין את הילדים. שאלות כמו אם אני עשירה וכמה כסף אני מקבלת על כל שיר לא הייתי מופנות אליי בעבר. הדור הזה גם הרבה יותר מתחכם, אבל אני לא יודעת אם הוא גם יותר מאושר. הדמנתי כשופטת לתחרות הנואם הצעיר, וממה ששמעתי שם בקעה, למעשה, זעקה לעזרה. הם בעצם אמרו שהמבוגרים לא שומעים אותם, לא שואלים אותם שאלות, שאין למבוגרים זמן בשבילם".

באמצע הרחוב בחולון נצפתה דמות נשית קטנה ניגשת לפסל גדול של ארנב ועטה עליו בחיבוקים צוהלים כמנהג ידידים שלא התראו זה מכבר. האישה הייתה משוררת וסופרת הילדים שלומית כהן-אסיף, שהתכבדה ביום שלישי השבוע בפרס ביאליק היוקרתי. ארנב האבן היה 'ממוש', גיבור ספרה שיצא ב-30 מהדורות. שכניו בגן הפסלים הנאה בשכונת ג'סי כהן הם גם חבריו לספר: הצב, הלטאה, הקיפוד והפרפר. מי שפיסלו אותם מאבן, משיש ומארד הם ורדה גבעולי ואילן גלבר. אל כולם מתייחסת כהן-אסיף כאל בני משפחה, הדרים באחוות החלומות שלה.

גננות מביאות לשם את עולליהן לשעת סיפור, משפחות חוגגות ימי הולדת, והיוצרת, שעוד בגיל צעיר הוכתרה כ'יקירת העיר חולון', מרגישה מזוהה עם העיר הממתנת עצמה כעיר הילדים. "החולות שמהם צמח מרכז התרבות והילדים החדש 'מדיטק' היו מגרש המשחקים של ילדותי", היא מספרת. "עם הנחת אבן הפינה מסרתי לראש העיר, מוטי ששון, את אוסף הצדפים שלי. הוא ספר וגילה שהיו בשקית 23 צדפים. אם התכוונת לצדף לכל אות, מדוע 23? התפלא. סיפרתי לו על האגדה שלפיה הייתה אות נוספת, ש' בעלת ארבעה ראשים, שנעלמה מהשפה עם החורבן ואמורה לשוב עם בוא המשיח. האם תשוב? אינני יודעת. מה שברור הוא שאם תעלה מהמדיטק המיית גלי הים, ימצאו את הצדפים שלי".

כהן-אסיף (61), בעלת השיער הארוך הגולש, הקומה הקצרה והקול הרך הכמו חולמני, נטמעת לא אחת בין הילדים המקיפים אותה כאחת מהם. בין היוצרים העכשוויים לילדים היא מהמעטים שכותבים אגדות גם כיום. היא מאמינה שיש להן מהלכים אף בעידנו המודרני. "בניגוד לאחים גרים שהיו נודדים מכפר לכפר ואוספים אגדות, אני חוצבת אותן מתוכי, מתוך החלומות שלי", היא אומרת.

יש איזו נימה של בריחה באגדות, הלא כן? "אפשר לראות את זה כסוג של בריחה, אבל זאת המהות שלי".

בארץ המפלצות

מספרים בארץ המפלצות על מפלצת אחת כזאת: היא שומעת את המילה 'ילד', נבהלת, ככל עיניה מתייפחת, מייללת.

שלומית כהן-אסיף
ביוזנה מן הנעדרת

שש

השפה של הילדים השתנתה?

"לעתים נדמה לי שכיום הם לא מדברים בעברית, אלא בישראלית, וזאת שפה לגמרי אחרת, עם השפעה רבה של האנגלית ושל המחשב, וכמוכן עם הרבה סלנג. אני מאוד רוצה לקוות שלא השתנית ואני ממשיכה לכתוב בעברית ולא בישראלית. יש לי המון כבוד לשפה העברית ואני פשוט אוהבת אותה".

המפגשים הללו החלו אצלה טיפיד'טיפין. פה הזמנה לבית ספר, שם בקשה שתירתם ל'סל תרבות', ו'פתאום כשאני מביטה במפת הארץ, אני מגלה שבאמצעות הילדים חרשתי אותה לאורכה ולרוחבה. לו היו מגישים אותי היום למבחן במקצוע מולדת, הייתי יוצאת ממנו עם ציון גבוה".

"בתום מפגש בבית ספר דתי נפרדתי מהתלמידים בהפרחת נשיקה באוויר. אחד מהם הסתיר את עיניו בכפות הידיים, אבל גם פיסק את אצבעותיו. ממנו למדתי שכתובה היא הסתר פנים וגם הצצה"

היא אומרת שהיה עליה לעבור מחסום לא פשוט של ביישנות כדי להתמסר למגע הבלתי-אמצעי עם הקהל הצעיר. "בהתחלה נפגשתי רק עם קבוצות קטנות של ילדים, עם כיתה אחת. לאחר מכן העזתי להיפגש עם שכבה בבית הספר. היום כבר אין לי בעיה לעמוד מול אולם גדול מלא ילדים ולשוחח איתם.

"לפני שנים סידרו אותי והעבירו את אחד המפגשים לאולם הרבה יותר גדול. התמלאתי חלחלה. 'מה אעשה?' שאלתי את מי שהביא אותי לשם. 'אין לך מה לדאוג', הוא הרגיע אותי, 'את לא לבד. איתך הארנב ממושי, המלך ממדו, פוננו מן האגם הצוחק וכל שאר הדמויות שלך'. הוא לא ידע כמה צדק".

אכן, כהן'אסיף בוראת ללא הרף עולמות כדי הדמיון הטובה עליה, דבר הניכר בשמות יצירותיה, כמו 'המחבואים של ג'ומליק', 'ליצן הדובדבן', 'דונה וברונה באה לביקור' ו'הצב שמיל שמלאי'. "הכתיבה משקפת את רפרטואר החלומות שלי, היא מספרת. מדי ערב לפני השינה אני שואלת

את עצמי לאן אסע הלילה".

מקור ההשראה הזה משפיע ישירות על אורת החיים שסיגלה לעצמה. כהן'אסיף מקדימה ללכת לישון, לעתים בשמונה בערב, או אפילו בשבע. באמצע הלילה של שאר בני האדם היא מתעוררת ומעלה על הכתב מחלומותיה.

על נפלאות התבונה של תוכניות הריאליטי בערב היא שמעה, לדבריה, רק ממקור שני. היא אף אומרת שהיא חיה מצוין בלי רכב משלה וטלפון נייד.

פלווייח יש לך? "טוב, לא צריך להגידם. יש דברים שאני צופה בהם בהנאה, כמו סרטי טבע או סרטי קולנוע מסוימים. בכל הנוגע לאקטואליה, אני ניוונה מהמחשב ויודעת מה מתרחש. אני לא מנתקת".

המחשב פרץ לחייה לפני חמש שנים, היא מספרת. "כנראה, אי אפשר בלעדיו. אבל אני ממשיכה לכתוב בעיפרון. רק לאחר ששיר מוכן, אני מקלידה אותו במחשב. לא יכולה בלי העיפרון שנהיה חלק בלתי נפרד מהאצבעות שלי. הכתיבה בעיפרון ישירה יותר, וכשנתקעים קצת, אפשר לכרסם אותו. מחשב אי אפשר לכרסם".

וזה שאין ביצירותיך חד לחייושי הזמן, כמו פלפון נייד, לא יוצר ניתוק? "להפך. אני מצפה שהילדים ישימו בצד את הפנטזים החדשים ויתרכזו במה שאני כותבת. לא מוכרחים להתהילל כדי להגיע אליהם. הרי חוק הכבוד קובע שכדי לקלוט למטרה מסוימת לא בדיק מכוונים אליה, אלא טיפ'טיפה מעליה. אני לא יורדת למגרש המשחקים של הילדים, אלא הם עולים אליי".

צורות של לב

ללב לי צורות אין סוף. כשאני כועס - הלב שלי הוא אגרוף. כשאני חולם - הלב שלי הוא עפיפון. כשאני פוחד - הלב שלי הוא שעון. כשאני רעב - הלב שלי הוא לחמנייה. כשאני צמא - הלב שלי הוא מימיה. הלב שלי יכול להיות כדור משולש ואפילו קובייה.

ואני לא יודע
ואני חושב
כשאני ממש אוהב
איזו צורה יש ללב?

כהן'אסיף, שכל כך אוהבת ילדים, איננה נשואה ואין לה ילדים משלה. כן, כמו ביאליק ולאה גולדברג, כמו מרים יל'שטקליס ואברהם חלפי. "השירים והסיפורים שאני כותבת הם הילדים שלי. אגב, לא מוכרח להיות הקבלה בין פרטים ביוגרפיים לבין מה שאדם עושה. אני לא מסכימה שלאם לתריסר ילדים יש פוטנציאל יותר גדול לכתובה לילדים מאשר לי. אדם לא מוכרח שהיו לו ילדים כדי לכתוב להם. אני מכירה ילדה אחת שמושכת אותי כל הזמן בשרוול אל השירים. זאת שלומית, הילדה שהייתי ונשארתי. יש לי הרגשה שאת הכתיבה אנחנו עושות בכוחות משותפים. קורה שאני מרגישה החמצה ומצטערת על שאני לא אמא. עם זה, אני קשורה מאוד לאחיינים שלי ונהנית מהם ואיתם".

אברהם שלונסקי כתב עוד לפני שנולדת: 'אינני מחבב את רוב הספרות לילדים שלנו מפני ההתייחסות שבה וההסתגלות העקרה לטעמו של הילד (...). הילדים אינם אוהבים גינני אנפוף ולמלום שכאלה'. את מסכימה איתו?

"בתקופתו של שלונסקי בקושי כתבו לילדים. אני בטוחה שאו והיום, לצד כל השאר היו וישנם כותבים נהדרים לילדים".

גם אם בסוגיה הזו היא חלוקה על שלונסקי, כהן'אסיף תמיד תחוש אסירת כלפיו. לפני כ-40 שנה, כסטודנטית באוניברסיטת תל-אביב שסיימה זה עתה שירות צבאי כקצינת חינה, היא כתבה בעיתון ילדים. באחד הימים הזדמן לה בתפקיד זה לראיין את שלונסקי, ששאל אותה כבודך אגב אם היא כותבת שירים.

ארגן הפתעה... שלונסקי

או שלפה מתיקה מחברת והעזה למסור אותה לעיון למשורר הנערץ, אמרה שלום והלכה. כשהגיעה למטה, קרא לה המשורר מהמרפסת: "בואי, תעלי שוב!" היא טיפסה במדרגות בחזרה אליו. "הספקתי לקרוא עשרה מהשירים והם נפלאים!" החמיא לה. בו במקום הודיע לה שיעביר משירים אלה למוסף הספרותי של 'על המשמר'.

כעבור שבועיים-שלושה זומנה לכהן'אסיף הפתעה רבת. היא שמעה צלצול בדלת. כשפתחה אותה, לא האמינה למראה עיניה. מולה ניצב שלונסקי, שהגיע בניסיעה מיוחדת במונית לדירתה בחולון, כשעמו חברו, השחקן משורר אברהם חלפי. יוצר 'עוז לי גרץ לי' ו'עלילות מיקימהו' טרח להגיע אליה כדי להגיש לה את העיתון עם שירי ביכוריה. "אני לא אשכח לך את זה כל החיים", היא אומרת.

אלה היו שירים למבוגרים. כמוהם גם השירים בספרה הראשון, 'שש ביד שמאל', שפרסמה ב-1975. אבל משנסנסה לגן הפלאים של הכתיבה לילדים, שוב לא יצאה ממנו. "בכתיבה לילדים יש יותר אחריות", היא סבורה. "כתיבה למבוגרים כמוה כמוזיגת מים לכוס מלאה, ואילו כתיבה לילדים כמוה כמוזיגת מים לכוס ריקה. אבל עם כל האחריות אין לי כוונה לחנך את הילדים, כפי שקורה לצעירי לא פעם בספרות הילדים. הרי אני לא מחנכת או פסיכולוגית, אלא ניוונה מן הגעגוע".

זהו געגוע מתמשך לשלומית, הפעוטה שעלתה עם קום המדינה עם הוריה מעיראק לחולון (אף שבכמה פרסומים היא מתוארת בטעות כילדת חולון). היא נולדה ב-1949. משפחתה, היא מספרת, הייתה משפחה ציונית שהייתה מעורבת במחתרת היהודית בבגדד. אביה המנוח, שהיה חזן בבית הכנסת ואיש מסורתי, היה מקריא לה משירי ביאליק וקדיה מולודבסקי, וכך אהבת השירה נטמעה בה מגיל רך. "אצלנו הבינו בשלב מאוד מוקדם שאהיה משוררת. שירה רצוי להאחיב מגיל מאוד צעיר".

כהן'אסיף רואה בכתיבה טפטופים של ביוגרפיה. כך הביישנות שלה עברה פה ושם לשירים. כך גם עניין הגובה, או היעדר הגובה. לא במקרה כתבה על הילד הכי נמוך בכיתה. "זה משהו שאף פעם לא יוצא מהראש", היא מספרת. "לא אשכח כיצד פעם אחד התלמידים קפץ מעלי בקפיצת חמור. זה דבר שאני סוחבת איתי כל החיים. לא רק נעלבתי, אלא גם נפגעת פיזית: הילד לחץ על הכתפיים שלי וזה מאוד כאב. בגלל עניין הגובה הייתי מחויבת לשבת בשורה הראשונה. תמיד. מול עיני המורה. ילד הרי רוצה לפעמים להתחבא.

"גם היום ילדים לא פעם מופתעים כשהם רואים אותי. אני בכיתה ד' וכמעט בגובה שלך", השתומם אחד מהם. קורה שאני יושבת איתם על השטיח, וכשנכנסת המנהלת ומחפשת אותי, לוקח לה זמן למצוא".

ועוד מחוויות המפגשים בבתי הספר: "פעם שאלה אותי מורה בפני התלמידים, 'בשיעור מדעים כל הזמן אני צריכה לתקן את הטעויות של המשוררים. למה את כותבת שהירח נותן אור? הירח לא נותן אור, הוא ניוון מאור השמש'. הייתי בהלם מעצם השאלה שלה. באותו רגע ריחמתי על ילדיה. אם היא רואה באמירה של 'הירח מאיר' מעין הטעיה, או אפילו שקר, מי יודע איך היא מתקנת אותם על כל שעל ושעל. ומה עם הדמיון? ומה עם החירות השירית? כשיעקב אורלנד כתב 'עץ הרימון נתן ריחו', מישהו בכלל חושב שלרימון יש ריח? הרי

תנונו לשיר את שיריה. גאון

היא מקבלת בחיבוק את התופעה שבה מאירים רבים עברו לכתוב במקביל את ספריהם. "העולם פתוח ויש מקום לכולם", היא מצהירה. "אם זה טוב או לא טוב - ישפוט הקהל".

שיריה של כהן-אסיף מגיעים אל הילדים לא רק בתיווך מלחינים ומאירים. המשוררת שנודעה בהתנגדותה התקיפה לכל בדל של התמסרות מגיעה הפעם מצוידת בבגדי ילדים ובשמיכה צבעונית שעליהם מוטבעות מילות שיריה. "באיזשהו שלב הבנתי שאין לי ברירה אלא לצעוד עם הזמן. אבל כשבנק גדול ניסה לגייס שיר שלי לפרסומת, התנגדתי בתוקף. בשום פנים ואופן לא אתן שישתמשו בשירים שלי בפרסומות". אפשר להניח שהוא הציג תמורה כספית נאה. מדוע לדעתך?

"כן, אולי, אבל אני מסתפקת במה שיש שלי. עם זאת, אני מכירה בכך שהגישה הסטריילית שנקטתי, עם אמירת 'לא' כתגובה לכמעט כל פנייה אלי, קלקלה לי. הרי המטרה של משורר היא ששיריו יגיעו אל קהל היעד שלו. כשילד מתעטף בשמיכה ועליה מילות 'נשיקה בכיס', אני בטוחה שהוא יאהב שירה כאשר יגדל".

נשיקה בכיס

קח את הנשיקה, שמור אותה בכיס.

אם תלך לאיבוד, אם מישהו יביץ, אם מישהו יכעיס - יש לך נשיקה בכיס.

אם תהיה עצוב, אם דמעה של גשם תרקוד על ריס - יש לך נשיקה בכיס.

היא לא הייתה רוצה שנחשוב ששירה היא כמו פיקניק. "לא תמיד זה בא בקלות. קורה שבמשך שעות לא יוצאת לי שורה, אז אני מקשקשת על הדף עד שהוא מתרצה. אם זה קורה בלילה, או שאני שומעת מוזיקה או שאני חוזרת לישון".

איזו מוזיקה? "בדרך כלל מוזיקה קלאסית. שופן עושה לי משהו. באך עושה לי משהו. אם לצאת מהבית, אז יש לי מנוי לאופרה".

ואם לא, את בשלנית במטבח כמו בבתיבת שירים? "אולי לא תאמין, אבל אני ממש-ממש לא יודעת לבשל חוץ מחביטה וממרק ירקות. האחיות והגיסים דואגים לצד הקולינרי שלי, אם כי רואים עלי שאני לא אכלנית גדולה. אני צמחונית הרבה שנים ואם כבר, גם אוכלת דגים".

אני מוכן לתתם שאת לא מסתפקת בכתיבה לילדים. "כן, אני כותבת שירה גם לגדולים".

נו, היכן היא? "כרגע אני לא מפרסמת. כל דבר בזמנו. אבל לא צריך לדאוג למבוגרים. לילדים אין מפלגה שתייצג אותם. אין להם חבר כנסת שיפעל מטעמם. אין להם אפילו שדולה משלהם".

ביאליק, כידוע, הפליא לכתוב למבוגרים אבל גם לילדים. עם הזכייה של כהן-אסיף בפרס הנשוא את שמו, לאחר שורה של פרסים שהועטרו עליה, היא מצטרפת אל רשימה מכובדת של גדולי הסופרים והמשוררים שזכו בפרס ביאליק ובראשם אורי צבי גרינברג, שהתכבד בו שלוש פעמים בתקופות שונות. "גדלתי על ביאליק", מציינת כהן-אסיף. "לא רק על השירים שלו. עד היום שמור אצלי מילדותי 'ספר האגדה' שערך עם רבניצקי. הכתמים על הספר הם מעסים התפוזים שהיה נוטף מהפרי שאבי היה מקלף לי אגב הקראת הסיפורים משם".

לתגובות: dyokan@makorishon.co.il

"אני לא פסיכולוגית, אין לי כוונה לחנך ילדים"

אמירות פילוסופיות על החיים, וזאת הגדולה שלה. ממש תענוג לשיר אותם". היא מצדה מחמיאה לו על הקול, וגם על ההגייה הברורה, סגולה חשובה במיוחד בשירי ילדים. לכבוד גאון חרגה ממנהגה וכתבה שני שירים חדשים במיוחד לתוכנית ולדירידי, בהלחנת דוד קריבושי הוותיק ואריאל קשת הצעיר, שניהלו מוזיקלית במשותף את ההפקה. "אני לא יודעת לכתוב לפי הזמנה, כי זה סוגר אותי", טוענת כהן-אסיף, "אבל לומר כזה לא מסרבים. אחד משני השירים החדשים, 'ציפורי ירושלים', מוקדש לירושלמיות של יהודים, שאותו ראיתי לראשונה כילדה בהופעה של שלישיית 'גשר הירקון'".

מבחינתה, כששיר שלה מולחן ומושר, מישהו עושה בשבילה את התפקיד שהיא אינה יכולה למלא. "בילדותי רציתי להיות זמרת, אבל מהר מאוד התברר שאני מזייפת. שירים מולחנים שלי הם הפיצוץ על כך, ועוד דרך להגיע אל הקוראים הצעירים שלי".

המלחינים של שיריך עושים זאת בתיאום איתך? "ממש לא. כשספר שירים יוצא לאור, הוא הופך להיות של כולם. כך יוני רכטר הלחין משירי, והקליט אותם בעבר אריק איינשטיין. כמשוררת, לא יכולתי לאחל לעצמי יותר מכך שמלחין מסוגו של רכטר התייחס לשירים שלי".

מי עוד היית בוחרת במלחיין?

"אם זה היה תלמי בי, הייתי בוחרת ביהודה פוליקר. אהיה מאושרת אם יתייחס לשירים שלי".

בספריה שיתפה כהן-אסיף פעולה עם מיטב המאירים בארץ. כאן היא נחרצת. "אני אף פעם לא מתערבת בעבודתו של המאיר; אני רק בוחרת אותו או אותה ונותנת גיבוי מרבי", היא מעידה על עצמה. "אני רואה אותנו כשני אמנים שבמקרה גרים באותו ספר. פעם אחת ניסיתי להעיד ותיכף נסוגתי. כשאבנר כץ אייד את 'המלך ממד' הערתי שהמלך שמן מדי. אתה יודע מה הוא אמר לי? - המלך ייכנס לדיאטה והכול יהיה בסדר".

כאן היא מצביעה על נקודה מעניינת: "בתחום האיורים ניכרת מגמה מברכת של חזרה לדברים הטובים שהיו בתחום הזה. אין לך מושג כמה תמר נהירנאי עשתה אותי מאושרת באיורים שאיירה לספר החדש שלי, 'מעשה בכוכב שנפל לשולית' (שהופיע בימים אלה, במקביל לספר שיריה 'ציפור לאן את נוסעת?'). כמו במוזיקה, אני מעדיפה את מה שודק ועדין. אני גם לא אהבת שמאירים פרלשים לי לטקסט. חשוב לי שתהיה הפרדה".

מקווה שילחין. פוליקר

ר' משה אבן-עזרא כתב לפני הרבה הרבה שנים 'מיטב השיר כזבו'. תמיד הדמיון הקדים את המציאות, וז'ול ורן כתב על דברים שהתגשמו כעבור שנים רבות". בין מילותיה השקטות של כהן-אסיף מסתתרת ביקורת חריפה על המתרחש סביבה. "הפוסט-מודרניזם קלקל המון והפך את כל הבלתי אפשרי לאפשרי", היא קובעת. "יש הרבה דברים המוגשים תחת הכותרת של אמנות והם דחוקים מאמנות. זה כולל לא מעט ספרים לילדים שרמתם רדודה. אם החברה הייתה יותר ביקורתית, הספרים האלה בכלל לא היו נולדים". ועם כל הביקורת, היא מודה שיוצאים גם דברים טובים מאוד. "השירה היא כעין הרחם של העולם, וממנה יצא הכול. כשתומס אלווה אדיסון עשה את ההקלטה הניסויית שלו, הוא לא העביר בה פרק מהתג' או נאום היסטורי של נשיא אמריקני, אלא שיר מחורז מתוך 'אמא אווה' העממי. אדיסון ידע בדיוק מה הוא עושה: הוא הלך לדבר הפשוט ביותר שניתן לגדול ולהזדהות איתו".

ים בירושלים

אני מוכרח להביא גל אחד או שניים לסבא שלי בירושלים. אתפוס את הגל בשתי ידיים, אשים אותו בשקית ניילון קטנה, ואביא לסבא מתנה. אביא לו גם צדפים וחול, כמה שאני יכול. כל פעם אביא לסבא גל אחד או שניים. ככה אולי יהיה פעם ים בירושלים.

שני ספריה החדשים של כהן-אסיף מעלים את המניין הכולל ל-53 ספרים. על פי ספריה הוצגו 15 הצגות, וספרה 'מסיבה בנג העכברים' ייצג את ישראל בתוכנית הטלוויזיה האמריקנית 'רחוב סומסום'. היא גם חוגגת עתה הופעת דירידי ראשון משיריה, 'לחמנייה עם לחמנייה', בביצוע יהודם גאון. הקטעים בו לקוחים מתוכנית הילדים 'גאון של אבא' שהוא מגיש בטלוויזיה החינוכית. גאון הוא שדאג ששיריה ייכללו בתוכניתו. "היא כותבת אמנם לילדים, אבל מתייחסת אליהם כאילו היו מבוגרים", הוא מסביר. "כשמתעמקים בשיריה מגלים

"אדם לא מוכרח שיהיו לו ילדים כדי לכתוב להם. אני מכירה ילדה אחת שמושכת אותי כל הזמן בשרדול אל השירים. זאת שלומית, הילדה שהייתי ונשארת. אנחנו כותבות בכוחות משותפים"